

Не криюсь: часом хочеться забути  
Тривожні дні і відгук громовиць, —  
Тоді б мені в пахуче лоно рути,  
В тепло землі упасти горілиць.

Щоб все було: далекий млин, лелеки,  
Вітрів дитячих міти і казки...  
Та то лиш мить! Вона така далека,  
А гін життя так боляче близький.

Ні! хай гримить! Не двічі і не тричі;  
Хай нам іти під смертоносний град, —  
Коли людині гляне смерть у вічі,  
Тоді життя прекрасніше в стократ.